

Сократ пішов у другу кімнату обмиватись, з ним пішов Крітон. А другі ученики, дожидajući його, розмовляли про него, про те, як вони заживуть без свого дорогого учителя. В тюрму впустили Сократову жінку з дітьми та родичів. Двоє дітей було малих, а оден хлопчик більший. Скоро увійшов Сократ. Почав він прощати ся з своїми. Жінка такий плач счинила, що Сократ попрохав відвести їх до дому.

— Скажи нам свою остатню волю, — сказали ученики Сократови. Може скажеш, як поділити дітям спадщину після тебе, або скажеш, щоби твоїм дітям що зробити? Ми з радістю зробимо все, як ти скажеш.

— Не доведеть ся моїм дітям ділити, — сказав Сократ, — бо нічого в мене нема. Робіть так, як я вчив вас, отсе вся моя остатня воля. Тоді будете знати, що дітям моїм зробити.

— А як схочеш ховати тебе, Сократе? — спитав ся Крітон.

— На що ти мене про се питаєш? — докірливо сказав Сократ. — Хиба ти не бачив, що все своє жите я дбав про своє тіло тільки через те, що в ньому була моя душа, а як душа покине тіло, то хиба мені не однаково, що з ним зробить ся?

Сократ ляг на ліжку і хотів розмовляти з учениками, аж тут відчинились двері і в тюрму увійшов чоловік, що його звичайно суд присилав з своїми наказами. Він сказав:

— Сократе, як приходив я до засуджених